

Sygn. akt IV K 72/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie, w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Radosław Lorenc

Protokolant: Alicja Wojciechowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 listopada 2017 r.

przy udziale prokuratora Alicji Macugowskiej-Kyszki

sprawy: **M. K.**

s. J. i H. z d. M.

ur. (...) w S.

PESEL (...)

oskarżonego o to, że:

1. w okresie od 6 listopada do 10 listopada 2016 roku w S., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środka odurzającego o łącznej masie netto 176,67 gramów w postaci suszu roślinnego konopi innych niż włókniste, zawierających w swoim składzie chemicznym powyżej 0,20% wag zawartości delta-9-THC i kwasu THCA w suchej masie roślinnej,

tj. o czyn z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

2. w dniu 6 listopada 2016 roku w S. na ul. (...) na wysokości posesji nr (...) kierował samochodem osobowym marki J. (...) o numerach rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażonym wynikiem 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu oraz znajdując się w stanie pod wpływem działania środka odurzającego w postaci delta 9- tetrahydrokannabinolu (THC) w stężeniu we krwi 3,7 ng/ml i jego nieaktywnego metabolitu 9-karboksy THC w stężeniu we krwi 33,8 ng/ml

tj. o czyn art. 178a § 1 kk

3. w dniu 6 listopada 2016 roku w S. na ul. (...) na wysokości posesji nr (...) prowadził w ruchu lądowym samochód marki J. (...) o numerze rej. (...) nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta S. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wydanej dnia 5 sierpnia 2015 roku o numerze (...).2015 **tj. o czyn z art. 180a kk**

o r z e k a

I uznaje oskarżanego M. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w zarzucie 1 i za przestępstwo to na podstawie art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II na podstawie art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179 z 2005 r. poz. 1485) i art. 44 § 2 kk według stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 maja 2017 r. w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka

przepadek suszu roślinnego o wadze 173,94 g wraz z opakowaniami przechowywanych w Wojewódzkim Magazynie Narkotyków Komendy Wojewódzkiej Policji w S. pod pozycją (...);

III uznaje oskarżonego M. K. za winnego tego, że w dniu w dniu 6 listopada 2016 roku w S. na ul. (...) na wysokości posesji nr (...) kierował samochodem osobowym marki J. (...) o numerach rej. (...) nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta S. o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami wydanej dniu 5 sierpnia 2015 roku o numerze (...) oraz znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażonym wynikiem 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i w stanie pod wpływem działania środka odurzającego w postaci delta 9- tetrahydrokannabinolu (THC) w stężeniu we krwi 3,7 ng/ml i jego nieaktywnego metabolitu 9-karboksy THC w stężeniu we krwi 33,8 ng/ml, czym wypełnił znamiona przestępstwa kwalifikowanego z art. 180a kk w zb. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za przestępstwo to na podstawie art. 178a § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk według stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 maja 2017 r. w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza mu karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV na podstawie art. 42 § 2 kk według stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 maja 2017 r. w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 (czterech) lat;

V na podstawie art. 43a § 2 kk według stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 maja 2017 r. w zw. z art. 4 § 1 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 5.000 (pięciu tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;

VI na podstawie art. 85 § 1 i 2 kk oraz art. 86 § 1 kk według stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 maja 2017 r. w zw. z art. 4 § 1 kk łączy orzeczone w punktach I i III wyroku kary pozbawienia wolności i wymierza oskarżonemu M. K. karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

VII na podstawie art. 63 § 1 kk według stanu prawnego obowiązującego do dnia 31 maja 2017 r. w zw. z art. 4 § 1 kk na poczet orzeczonej w punkcie VI wyroku kary pozbawienia wolności zalicza okres zatrzymania oskarżonego od 06 listopada 2016 r. godz. 20.25 do 08 listopada 2016 r. godz. 12.45

VIII na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego koszty postępowania, w tym wymierza mu opłatę od kary w wysokości 180 (stu osiemdziesięciu) złotych;

IX zasądza od Skarbu Państwa – Kasa Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie na rzecz adwokat K. B. z Kancelarii Adwokackiej w S. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście złotych i sześćdziesiąt groszy) złotych (osiemset osiemdziesiąt pięć złotych i sześćdziesiąt groszy) tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej z urzędu, na które to koszty składa się opłata za czynności adwokata z tytułu zastępstwa prawnego podwyższona o stawkę podatku od towarów i usług.

Sygn. akt IV K 72/17

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 30 listopada 2017 r. w części dotyczącej kary i środków karnych.

Oskarżony M. K. wyrokiem z dnia 30 listopada 2017 r. został uznany za winnego tego, że:

- w okresie od 6 listopada do 10 listopada 2016 roku w S., wbrew przepisom ustawy, posiadał znaczną ilość środka odurzającego o łącznej masie netto 176,67 gramów w postaci suszu roślinnego konopi innych niż włókniste, zawierających w swoim składzie chemicznym powyżej 0,20% wag zawartości delta-9-THC i kwasu THCA w suchej masie roślinnej, to jest przestępstwa z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii,

- w dniu w dniu 6 listopada 2016 roku w S. na ul. (...) na wysokości posesji nr (...) kierował samochodem osobowym marki J. (...) o numerach rej. (...) nie stosując się do decyzji Prezydenta Miasta S. o cofnięciu uprawnień do kierowania

pojazdami wydanej dniu 5 sierpnia 2015 roku o numerze (...) oraz znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażonym wynikiem 0,26 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu i w stanie pod wpływem działania środka odurzającego w postaci delta 9- tetrahydrokannabinolu (THC) w stężeniu we krwi 3,7 ng/ml i jego nieaktywnego metabolitu 9-karboksy THC w stężeniu we krwi 33,8 ng/ml, to jest przestępstwa kwalifikowanego z art. 180a kk w zb. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

Sąd nie znajdując żadnych okoliczności, których zaistnienie skutkowałoby niemożliwością przypisania oskarżonemu winy do tak opisanych czynów, będącej niezbędnym elementem odpowiedzialności karnej, w szczególności, że – jak wskazali to w swojej opinii biegli psychiatrzy, której wywody Sąd czyni częścią swoich rozważań - nie miał on w chwili ich popełnienia zniesionej, czy w znacznym stopniu ograniczonej poczytalności i rozumiał znaczenie swego zachowania i potrafił pokierować swym postępowaniem, uznał go za winnego ich popełnienia. Oskarżony działał przy tym dopuszczając się każdego z przypisanych mu czynów w zamiarze bezpośrednim. W sprawie nie zaszła również żadna okoliczność wyłączająca bezprawność przypisanych oskarżonemu przestępstw.

Jeżeli chodzi o czyn kwalifikowany z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani, to przy wymiarze kary za niego Sąd wziął pod uwagę jego stopień społecznej szkodliwości, motywację i sposób zachowania oskarżonego zarówno w czasie dokonywania tego czynu, jak i po jego popełnieniu. Sąd uwzględnił również stopień zawinienia oskarżonego. Oceniając stopień szkodliwości społecznej czynu oskarżonego, który był znaczny, Sąd miał na uwadze przede wszystkim ilość i rodzaj środka odurzającego, który posiadał przy sobie oskarżony, która była znaczna, gdyż pozwalała odurzyć się nawet kilkuset osobom, gdyż przyjmuje się, iż jedna dawka suszu konopi innych niż włókniste, to około 0,5 grama. Na stopień społecznej szkodliwości tegoż czynu, a także na przyjętą kwalifikację prawną wpływ miały również skutki jakie zażycie środków narkotycznych ma dla zdrowia człowieka, które są wysoce negatywne.

Przy miarkowaniu kary Sąd na korzyść oskarżonego poczytał fakt, iż nie zamierzał on ujawnionego przy nim środka odurzającego udzielać innym osobom. Nie bez znaczenia jest także i to, że M. K. nie utrudniał w żaden sposób czynności związanych z prowadzonym postępowaniem. Pozytywnie na wymiar kary wpłynął także fakt, iż oskarżony przyznał się do popełnienia zarzuczonego mu czynu.

Na niekorzyść oskarżonego poczytano fakt jego uprzedniej karalności, co świadczy o tym, że jest on osobą zdemoralizowaną, lekceważącą obowiązujący porządek prawny i nie wyciągającą wniosków z uprzedniego skazania.

Sąd uwzględnił również rodzaj i charakter naruszonych dóbr, jakimi są ochrona zdrowia samego oskarżonego przed narkomanią i jej zwalczanie, rozmiary grożącej szkody w postaci utrzymywania się u oskarżonego uzależnienia od narkotyków (vide k. 188), czy też innych osób i okoliczności popełnionego czynu. Powyższe wskazuje, iż przedmiotowy czyn nie miał w jego życiu charakteru incydentalnego.

Uwzględniając dyrektywy wymiaru kary oraz powyższe okoliczności Sąd uznał, iż karą adekwatną do stopnia winy oraz społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu, a jednocześnie karą wystraszająco dolegliwą dla niego będzie kara w dolnej granicy ustawowego zagrożenia to jest 1 roku pozbawienia wolności. W ocenie Sądu tak ukształtowana kara w stopniu wystarczającym spełni swe cele zarówno w zakresie prewencji indywidualnej – będzie bowiem przestrożą dla oskarżonego przed ponownym naruszeniem obowiązującego porządku prawnego, a także odpowiednią represją, jak i w zakresie prewencji ogólnej, mającej na celu kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta nie jest nadto surowa, szczególnie iż Sąd mógł wymierzyć oskarżonemu - zgodnie z art. 62 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii - karę pozbawienia wolności do 10 lat.

Natomiast zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii oraz art. 44 § 2 kk Sąd zobligowany był do orzeczenia przypadku pozostałego po badaniach suszu roślinnego o wadze 173,94 g wraz z opakowaniem przechowywanych w Wojewódzkim Magazynie Narkotyków Komendy Wojewódzkiej Policji w S..

Jeżeli chodzi o drugi z przypisanych oskarżonemu czynów kwalifikowany z art. 180a kk w zb. z art. 178a § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk Sąd uznał, że społeczna szkodliwość niego była również znaczna, jako że oskarżony dopuścił się naruszenia podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym dotyczących osób kierujących pojazdami w ruchu lądowym,

gdy kierował on pojazdem mechanicznym znajdując się pod wpływem środków odurzających oraz alkoholu, a także wykazując całkowite lekceważenie obowiązującego porządku prawnego, gdy zignorował decyzję administracyjną o cofnięciu uprawnień do kierowania pojazdami.

Przy miarkowaniu kary za opisane wyżej przestępstwo Sąd poczytał na niekorzyść oskarżonego to, że nie dość, że kierował pojazdem w stanie nietrzeźwości, po tym gdy wcześniej spożywał alkohol, to jednocześnie będąc pod wpływem działania środka odurzającego, a co za tym idzie - w sposób rażąco naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Wprawdzie w czasie, w którym kierował on swoim pojazdem, to jest w godzinach wieczornych, natężenie ruchu jest znacznie mniejsze aniżeli w dzień, niemniej jednak ruch drogowy odbywa się, a kierowanie przez niego pojazdem w stanie nietrzeźwości i pod wpływem środka odurzającego, gdy możliwości psychomotoryczne kierowcy są ograniczone, zagrażało bezpieczeństwu innych uczestników ruchu.

Okolicznością przemawiającą na niekorzyść oskarżonego jest podobnie jak w przypadku czynu 1 to, że oskarżony był dotychczas karany, a po dokonaniu tego czynu także za przestępstwo podobne.

Mając na uwadze powyższe Sąd doszedł do przekonania, iż adekwatną do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu przypisanego w punkcie III wyroku będzie kara 4 miesięcy pozbawienia wolności. Łagodniejsza kara pozbawienia wolności nie spełniłaby celów przed karą stawianych w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej. Dopiero kara 4 miesięcy pozbawienia wolności będzie realną dolegliwością dla oskarżonego i spełni swoje zadania będąc nauką dla niego oraz będzie kształtować świadomość prawną społeczeństwa.

Ponieważ oskarżony w stanie nietrzeźwości i pod wpływem działania środka odurzającego swym zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji Sąd wymierzył mu obligatoryjny w świetle art. 42 § 2 kk zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Sąd określając czas trwania zakazu wziął pod rozwagę przytoczone powyżej okoliczności uwzględnione przy wymiarze kary pozbawienia wolności, tj. przede wszystkim stopień nietrzeźwości oskarżonego w chwili czynu i fakt, że był on jednocześnie pod wpływem środka odurzającego. Zatem tylko wyeliminowanie go z ruchu na okres 4 lat, czyli na okres dłuższy aniżeli minimalny przewidziany w przepisie art. 42 § 2 kk, spowoduje, że stan zagrożenia dla innych uczestników ruchu drogowego z jego strony nie będzie istniał.

Sąd zobowiązany był również w tym przypadku do orzeczenia obligatoryjnego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Pospolitej, co nastąpiło zgodnie z treścią art. 43a § 2 kk. Z uwagi na stan nietrzeźwości oskarżonego oraz jego sytuację majątkową i rodzinną, gdzie ma na utrzymaniu troje dzieci Sąd uznał, że wystarczającą dla osiągnięcia celów tego środka, to jest uświadomienia mu naganności swego postępowania oraz tego, że jego lekkomyślne zachowanie polegające na kierowaniu pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości mogło doprowadzić do negatywnych skutków dla innych uczestników ruchu drogowego, będzie orzeczenie tego środka w minimalnej wysokości, to jest 5.000 złotych.

Biorąc pod uwagę, iż oskarżony popełnił dwa przestępstwa i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju, Sąd zobowiązany był stosownie do przepisu art. 85 kk orzec karę łączną, biorąc za podstawę kary wymierzone za oba przypisane mu przestępstwa. Mając na uwadze to, iż charakter ww. czynów był różny oraz to, iż czyny przypisane oskarżonemu były popełnione w bezpośredniej bliskości czasowej Sąd uznał, iż wystarczającym i zasadnym będzie zastosowanie w przypadku wymiaru kary łącznej zasady absorpcji i wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, gdyż istotnym jest w tym przypadku to, że jest to kara bezwzględnego pozbawienia wolności, która obiektywnie nie jest krótka. Kara ta w ocenie Sądu spełni zadania przed nią stawiane, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej będąc nauką dla samego oskarżonego, jak i dla całego społeczeństwa, czyniąc jednocześnie zadość poczuciu społecznej sprawiedliwości.

Na poczet tak orzeczonej kary Sąd stosownie do art. 63 § 1 kk zobowiązany był także zaliczyć okres zatrzymania oskarżonego w okresie od 06 listopada 2016 r. godz. 20.25 do 08 listopada 2016 r. godz. 12.45., co uczynił w punkcie VII wyroku.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd, zgodnie z regułą wyrażoną w art. 4 § 1 kk zastosował przepisy w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 maja 2017 r. z racji tej, iż były one względniejsze dla oskarżonego, bowiem w przypadku czynów kwalifikowanych z art. 180a kk od 01 czerwca 2017 r. obligatoryjnym jest orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Sąd zastosował tę regułę mimo że zakaz prowadzenia pojazdów i tak musiałby być orzeczony w przypadku wypełnienia znamion przestępstwa z art. 178a § 1 kk pozostającego w kumulatywnej kwalifikacji z przestępstwem z art. 180a kk.

O kosztach obrony z urzędu orzeczono stosownie do treści art. 29 ust 1 ustawy Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2002 r. Nr 123, poz. 1058, Nr 126, poz. 1069 i Nr 153, poz.1271) oraz przepisów Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 18 października 2016 r.).